

Hjemmene, vi maa gøre Forsøg paa, om vi ikke kan slippe helskindede fra det, og Herregud, gaar Forsøget i Stykker, maa vi opgive det paa en eller anden Maade. Jeg kan ikke tænke mig, at Befolkningen i al Almindelighed vil gaa ind paa en saadan Betragtning, at det skal være til- ladt at forsøge at eksperimentere med Børnene ogsaa i Hjemmet. Det forekom- mer mig tilstrækkeligt med de Eksperi- menter, man foretager i Skolen. De fore- gaar under Paaberaabelse af Børnenes Tary, som om der var noget, der var mere nødvendigt for Børnene i Hjem- met som i Skolen end, at man lod dem være en lille Smule i Fred. Al Eksperimentering paa dette Omraade forekommer mig at være af det onde. Foruden disse Betragtninger holder jeg mig til, hvad jeg har skrevet i Betæn- kningen, at Indgreb af denne Art i en Fam- ilie ikke blot vil være skadelige for Børnene, men at saadanne Indgreb ikke kan undgaa at gøre et yderligere dybt og muligvis afgørende Indgreb mel- lem Forældrene. Jeg for mit Vedkom- mende kan ikke tænke mig, hvordan et Hjem overhovedet skulde kunne eksistere hverken for Børnene eller Forældrene i det Øjeblik, Øvrigheden paa en af For- ældrenes Begæring griber ind og dekreterer, at et Barn skal være under den ene af Forældrenes Forældremagt og et andet maaske under den andens. Kommission- ens Betænkning gaar saa glat og nydeligt hen over dette, idet den siger, at fordi man har tillagt den ene af Forældrene den overvejende Forældremagt, derfor har alligevel den anden ogsaa Forældremag- ten, kun undergivet, om jeg saa maa sige, Nr. 1 af Forældrene. Man gaar virkelig saa langt i Kommissionens Betænkning, at man mener at kunne tillægge hver af Forældrene den overvejende Forældre- magt over et eller flere af Børnene. Et saadant Hjem er begribeligvis en fuldkom- men Parodi. Det bliver ikke et Hjem, hvor Forældrene kan finde sig til Rette, det vil unndgaaelig føre til Skilsmisse; men det bliver heller ikke et Hjem, som Børnene kan staa sig ved at være i. Jeg maa derfor ganske slutte mig til de Be- tragtinger, som den ene af Venstres Ord- førere (N. Johan Laursen) gjorde gæl- dende i Gaar. Jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at Betæneligheder i den Ret- ning mere og mere vil gøre sig gældende. Dette er i sig selv en Fare for Ægteska- bet, for Forholdet mellem Børnene og Forholdet mellem Forældrene. Naar man

sammenholder dette med hele Konstruk- tionen af det foregaaende Kapitel, Kap. V., som bevidst gaar ud paa at gøre hele Forholdet mellem Ægtefællerne til et Kon- traktsforhold af en saadan Art, at det kan løses saa let som muligt, ser jeg i disse to Kapitler den størst mulige Fare for, at Skilsmissernes Antal skal tiltage overordentlig betydeligt.

I Sammenhæng med mine Betragt- ninger over Kap. V. har jeg under Nr. 67 b. stillet et Ændringsforslag til § 81, idet man ogsaa her forsøger at gribe uheldigt ind i Forholdet mellem Ægtefællerne paa et Punkt, hvor jeg ganske vist meget vel forstaaer, at der undertiden kan være Grund for Ægtefællerne til at arrangere sig paa en særlig Maade, men hvor jeg ligeledes ser den største Fare ved Indgreb fra Øvrighedens Side. „En Ægtefælle“, hedder det i § 81, „som yder sin Ægtefælle Bistand i dennes Er- hvervsvirksomhed, har, selv om Overens- komst derom ikke er truffet, Krav paa passende Vederlag for sit Arbejde, naar det under Hensyn til dettes Art og de øvrige Omstændigheder maa anses for rimeligt, at Vederlaget skulde ydes.“ Dette sigter til, at en Hustru, der f. Eks. hjæl- per sin Mand i Butikken, ligefrem skal kunne kræve Løn — og det en Løn, som bliver fastsat af Øvrigheden i Tilfælde af, at man ikke bliver enig om den — for den Virksomhed, hun udøver i den Forret- ning, som Mand og Hustru hidtil har væ- ret vante til at betragte som den ganske fælles Forretning. Man skyder derved at- ter et Uenighedsmoment ind mellem Ægte- fællerne. Kommer Ægtefællerne ud af det, saaledes som man maa haabe Ægte- fællerne gør, vil der naturligvis vanske- ligt blive Tale om noget som helst i den Retning. Saa længe saadanne Forretning- er drives under de Forhold, hvorunder de almindelig drives, nemlig som Fællesbo, har Ægtefællerne ikke anden Tanke end denne, at de arbejder i en fælles Virksom- hed, og at det Udbytte, der kommer ud af denne fælles Virksomhed, er fælles. Pa- ragraf 81 skyder atter en Kile ind mellem Ægtefællerne, idet man skiller Hustruen ud fra det fælles og siger til hende: Du har dine særegne Interesser, som du end-elig maa sørge for at faa varetaget, og hvis du ikke kan faa dem varetaget paa anden Maade, skal Øvrigheden nok vare- tage dem for dig. Det er, som sagt, atter at skyde en Kile ind mellem Ægtefællerne paa et Punkt, hvor der efter overvejende Sandsynlighed ikke er nogen som helst